

Sygn. akt XI Ka 879/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech-spr.

Sędziowie: SO Katarzyna Żmigrodzka SO Elżbieta Józwiakowska

Protokolant: prot. Małgorzata Purc

przy udziale Prokuratora Marty Kowalskiej

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2013 r.

sprawy J. M.

oskarżonego z art. 209 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie IX Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włodawie

z dnia 4 kwietnia 2013 r. sygn. akt IX K 409/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjmuje, iż okres nie alimentacji trwał od 15 lipca 2011 r.;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od wydatków postępowania odwoławczego, którymi obciąża Skarb Państwa.

XI Ka 879/13

UZASADNIENIE

J. M.oskarżony został o to, że w okresie od 16 listopada 2011 roku do 30 stycznia 2012 roku oraz w okresie od 31 lipca 2012 roku do 14 listopada 2012 roku, uporczywie uchylał się od ciężącego na nim z mocy ustawy i wyroku Sądu Rejonowego we Włodawie sygn. akt III RC 144/09 z dnia 09.09.2009 r. obowiązku opieki nad zamieszkałą w miejscowości (...) gm. D., pow. (...), woj. (...)małoletnią N.M.przez nie łożenie na jej utrzymanie, przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj. o czyn z art. 209 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Chełmie IX Zamiejscowy Wydział Karny z/s we Włodawie wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2013 r. oskarżonego J. M.uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 209 §1 kk z tym, że przyjął, iż małoletnia N. M.zamieszkiwała w miejscowości (...), gm. S., pow. (...)a okresy nie alimentacji trwały od 16 listopada 2011r. do 30 stycznia 2012r. i od 31 lipca 2012r. do 31 sierpnia 2012r. i za to na mocy art. 209 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierzył mu karę 6 /sześciu/ miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go w tym okresie do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 /dwadzieścia/ godzin w stosunku miesięcznym; na zasadzie art. 72 § 1 pkt 3 kk nałożył na oskarżonego J. M.obowiązek bieżącego łożenia na utrzymanie córki N.M.; zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelację złożył prokurator. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucił wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegający na uznaniu oskarżonego za winnego przestępstwa z art. 209 § 1 kk popełnionego w okresach od 16 listopada 2011 roku do 30 stycznia 2012 roku i od 31 lipca 2012 roku do 31 sierpnia 2012 roku, podczas gdy oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się w okresie od 15 lipca 2011 roku do 30 stycznia 2012 roku;
2. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 209 § 1 kk poprzez jego niewłaściwą wykładnię i wyrażenie błędnego poglądu prawnego, że niełożenie przez oskarżonego na utrzymanie córki w okresach od 16 listopada 2011 roku do 30 stycznia 2012 roku i od 31 lipca 2012 roku do 31 sierpnia 2012 roku wyczerpuje znamię uporczywości wymagane przez naruszony przepis do przyjęcia przestępstwa nie alimentacji;

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Na rozprawie odwoławczej prokurator poparł jedynie zarzut z punktu pierwszego apelacji i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie właściwego dnia początku nie alimentacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Apelacja jest zasadna, z tym że w zakresie określonym przez prokuratora na rozprawie odwoławczej, bowiem nieprawidłowość Sądu pierwszej instancji jest tego rodzaju, iż możliwe było wydanie wyroku reformatoryjnego.

Wina oskarżonego co do zasady nie jest kwestionowana i słusznie gdyż wyrok w tym względzie znajduje oparcie w prawidłowo dokonanej analizie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Podniesione w środku odwoławczym (w pierwszym zarzucie) uchybienie, jakiego dopuścił się Sąd orzekający jest oczywiste, dlatego uwzględnienie apelacji nie wymaga szerszej argumentacji. Jak wynika z zaświadczenia Powiatowego Urzędu Pracy w Z. J. M. był zarejestrowany jako bezrobotny w okresie od dnia 24 czerwca do dnia 14 lipca 2011 r., a nie jak błędnie przyjął to Sąd Rejonowy za prokuratorem do dnia 14 listopada 2011 r. (vide k. 30 akt). Błędne przyjęcie okresu zarejestrowania oskarżonego jako bezrobotnego skutkowało nieprawidłowym wskazaniem początku trwania nie alimentacji, tym samym początku przypisanego czynu. Poprawienie tego oczywistego błędu poprzez przyjęcie, że oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się w okresie od 15 lipca 2011 r. do 30 stycznia 2012 r. i od 31 lipca do 31 sierpnia 2012 r. czyni bezprzedmiotowym zarzut drugi apelacji, który odnosi się do okresu błędnie określonego w zaskarżonym wyroku.

Zaskarżony wyrok jest prawidłowy w części dotyczącej orzeczenia o karze (czego nie kwestionował skarżący) również przy rozszerzeniu okresu trwania przestępstwa.

Wymiar i rodzaj orzeczonej kary świadczy o tym, że Sąd pierwszej instancji miał w polu widzenia wszystkie najistotniejsze okoliczności decydujące o karze, w tym także te łagodzące, we właściwych proporcjach je uwzględnił, czym sprostał wymaganiom dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary przewidzianym w art. 53 k.k. Tym samym dolegliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia nie razi swoją niewspółmiernością w rozumieniu art. 438 kpt. 4 k.p.k, a tylko wówczas byłaby podstawa do korekty tej części wyroku na korzyść oskarżonego.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień z art. art. 439 i 440 k.p.k., które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o wydatkach postępowania odwoławczego uzasadnia przepis art. 624 § 1 in fine k.p.k.